

Laura Ingalls Wilder

วรรณกรรม
CLASSICS
ของโลก

คืนวัน อันแสนสุข

These Happy Golden Years

ลอรา อิงกัลล์ส ไวล์เดอร์ : เขียน พราวดาว นุประดิษฐ์ : แปล

คืนวันอันแสนสุข

These Happy Golden Years

ประวัติผู้เขียน

ลอร์รา อิงกัลล์ส ไวล์เดอร์ เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1867 ในกระท่อมไม้ซุงดังที่บรรยายไว้ในหนังสือ บ้านเล็กในป่าใหญ่ (Little House in the Big Woods)

จากการอ่านวรรณกรรมอมตะเรื่องนี้ทำให้เราได้ว่าเธอและครอบครัวของเธอได้เดินทางโดยรถม้าสี่ล้อแบบที่มีหลังคาคลุมข้ามฝั่ง จากมิดเวสต์ (ภาคกลางตอนมาทางตะวันตกของอเมริกา) ไปยังแมนฟีลด์ รัฐมิสซูรี พร้อมกับอัลแมนโซ ไวล์เดอร์สามี และโรส ลูกสาวของทั้งสอง และที่นั่นเองที่เธอได้เขียนเรื่องราวของเธอลงในหนังสือชุด Little House และอาศัยอยู่ที่นั่นจนสิ้นชีวิตด้วยวัย 90 ปี

แต่อย่างไรก็ตามผลงานอมตะเล่มนี้ทำให้เธอยังคงมีชีวิตอยู่ เป็นเด็กน้อยยุคนุกเบิกในหนังสือชุดบ้านเล็ก อันตราตรึงนี้อยู่ในใจผู้อ่านนับล้านตลอดกาล

คำนำผู้แปล

วรรณกรรมคลาสสิกชุดบ้านเล็กในป่าใหญ่ ของ ลอรา อิงกัลล์ส ไวลด์เดอร์ เป็นวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าและครองใจผู้อ่านมา ยาวนาน นับตั้งแต่เริ่มตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1932 ผู้เขียนถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของชาวอเมริกันในยุคบุกเบิกซึ่งอิงกับ ชีวิตประวัติของตนเองและครอบครัว สำหรับเรื่อง “คืนวันอันแสนสุข” นี้ ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1937 ลอราได้ เล่าถึงช่วงชีวิตที่ครอบครัวถึงคราวต้องโยกย้ายถิ่นฐานออกไปทางตะวันตกของประเทศ จากบ้านเดิมที่ริมลำห้วยพลัม มล รัฐมินนิโซตา ไปยังอาณาเขตดาโคตา ดินแดนที่ยังไม่มีการตั้งถิ่นฐานและกำลังจะพัฒนาเป็นเมืองใหม่ชื่อเมือง เดอ เสมิท ซึ่งปัจจุบันตั้งอยู่ในมลรัฐดาโคตา โดยเรื่องราวในเรื่องนี้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1879

นอกจากเรื่องราวการใช้ชีวิตในดินแดนใหม่ และการบรรยายถึงสภาพภูมิประเทศในอดีตซึ่งเป็นทุ่งหญ้ากว้าง ใหญ่แล้ว ในนิยายชุดนี้ผู้เขียนยังได้สอดแทรกเรื่องกฎหมายที่ดิน Homestead Act of 1862 ซึ่งรัฐบาลสหรัฐฯ ได้เปิด ที่ดินของรัฐทางตะวันตกของประเทศ จุดมุ่งหมายเพื่อให้ประชาชนที่เป็นชาวนาชาวไร่ที่แท้จริงได้มีที่ดินทำกิน ไม่ใช่เพื่อ เศรษฐีที่มีเงินซื้อที่ดินแล้วให้ทาสทำงานในไร่ โดยกฎหมายนี้มีสาระสำคัญว่า รัฐบาลเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้มีอายุอย่าง น้อย 21 ปี หรือเป็นหัวหน้าครอบครัวสามารถยื่นขอสิทธิจับจองที่ดินตามที่รัฐบาลกำหนดจำนวน 160 เอเคอร์ (ประมาณ 404.65 ไร่) โดยต้องตั้งถิ่นฐานและใช้ที่ดินในการทำการเกษตรกรรมให้ครบเป็นเวลา 5 ปี แล้วรัฐจะออกโฉนดที่ดินแปลง ดังกล่าวให้แก่ผู้ตั้งถิ่นฐานผู้นั้น ซึ่งกฎหมายนี้เป็นแรงจูงใจสำคัญอย่างหนึ่งที่พ่อของลอราพาครอบครัวโยกย้ายมาตั้งถิ่น ฐานที่เมืองเดอ เสมิท ซึ่งเป็นเมืองที่ลอราและครอบครัวอยู่เป็นที่สุดท้าย

วรรณกรรมชุดนี้ผ่านการถ่ายทอดเป็นภาษาต่างๆ แล้วมากมาย ในฐานะผู้แปลดิฉันรู้สึกดีใจมากที่เป็นหนึ่งในผู้ แปลของสำนักพิมพ์ ที่ได้รับมอบหมายให้แปลวรรณกรรมชุดนี้ ขอขอบคุณ บ.ก. นิคม ชาวเรือ ที่ให้ความไว้วางใจมา ณ ที่นี้ และหวังว่าผู้อ่านจะมีความสุขกับการอ่านวรรณกรรมชุดบ้านเล็กในป่าใหญ่สำนวนแปลฉบับนี้นะคะ

พราวดาว นุประดิษฐ์

ลอร่าออกเดินทาง

บ่ายวันอาทิตย์ท้องฟ้าปลอดโปร่ง หิมะที่ปกคลุมพื้นต้องแสงแดดเป็นประกายสายลมพัดเอื่อยมาจากทางใต้ แต่ก็หนาวเหน็บเสียจนทำให้แคร่เลื่อนส่งเสียงเอี้ยดอัดขณะลากไปตามพื้นน้ำแข็งที่อัดแน่น เสียงก๊อบม้กระทบพื้นดังกุกกับ พ่อไม่พูดอะไรเลย

ลอร่านั่งอยู่ข้างพ่อ บนแผ่นไม้กระดานที่วางขวางอยู่บนขอบแคร่เลื่อนเธอไม่พูดอะไรเช่นกัน ต่างฝ่ายต่างไม่รู้จะสรรหาเรื่องอะไรมาพูด เธอกำลังเดินทางไปสอนหนังสือที่โรงเรียน

เมื่อวานนี้เธอยังเป็นเด็กนักเรียนอยู่แท้ๆ แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นครูโรงเรียนไปแล้ว ทุกอย่างเกิดขึ้นชนิดที่ตัวไม่ทัน เมื่อวานเธอยังดีใจที่จะได้ไปโรงเรียนกับแคร่ของสาวของเธอ และได้นั่งเรียนข้างๆ ไอค์ดา บราวน์ แต่กลับกลายเป็นว่าเธอต้องไปสอนหนังสือในวันพรุ่งนี้แล้ว

เธอไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง เพราะไม่เคยสอนหนังสือที่โรงเรียนมาก่อน แอ้มเธอยังอายุไม่ถึงสิบหกปีเลยด้วยซ้ำ แม้จะเทียบกับเด็กรุ่นอายุสิบห้าปีด้วยกันก็ถือว่าเธอตัวเล็กมาก และตอนนี้ยังรู้สึกตัวเล็กลงไปใหญ่ แคร่เลื่อนเคลื่อนที่ไปช้าๆ ทั่วบริเวณมีเพียงพื้นหิมะอันว่างเปล่า ท้องฟ้าปลอดโปร่งอยู่สูงขึ้นไปเบื้องบน ลอร่าไม่หันหลังกลับ แต่เธอรู้ที่ได้จากเมื่อนั้นมาหลายไมล์แล้ว พวกเขาดูเหมือนเป็นเพียงจุดดำเล็กๆ ท่ามกลางท้องทุ่ง และความขาวโพลนอันเจิดจ้าไกลออกไปเบื้องหลัง แม้กับแคร่และเกรซคงกำลังนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นอันแสนอบอุ่น อีกหลายไมล์กว่าจะถึงบ้านของครอบครัวบริวสเตอร์ น่าจะราวสิบสองไมล์ ลอร่าไม่รู้ว่ที่นั่นจะเป็นเช่นไร เธอไม่รู้จักใครที่นั่นเลย เคยเห็นมัสเตอร์บริวสเตอร์เพียงครั้งหนึ่งตอนที่เขามาว่าจ้างเธอที่โรงเรียน เขาเป็นคนร่างสูงและมีผิวสีน้ำตาลเหมือนชาวบ้านทั่วไป ไม่มีลักษณะพิเศษอันใดให้กล่าวถึงมากนัก

พ่อเหม่อมองไปไกลขณะที่กำลังเขียนอยู่ในมือและคอยส่งเสียงร้องบังคับม้า แต่เขารู้ดีว่าลอร่ารู้สึกอย่างไร เพราะในที่สุดเขาก็หันไปพูดกับเธอราวกับกำลังตอบคำถามต่อสิ่งที่เธอกำลังหวั่นใจในวันพรุ่งนี้

“ลอร่า! ลูกเป็นครูโรงเรียนแล้วนะ พวกเรารู้อยู่แล้วว่าสักวันลูกจะได้เป็นครู ถึงแม้ไม่มีใครคาดคิดว่าจะเร็วขนาดนี้”

“พ่อคิดว่าหนูจะทำได้หรือคะ” ลอร่าเอ่ย “บางที...บางที...พวกเด็กๆ อาจไม่เชื่อฟังถ้าเห็นว่าหนูตัวเล็กขนาดนี้”

“ลูกทำได้อยู่แล้ว” พ่อพูดให้เธออุ่นใจ “ยังไม่เคยมีครั้งไหนที่ลูกลองทำอะไรแล้วทำไม่ได้ จริงไหม”

“คะ ไม่เคย” ลอร่ายอมรับ “แต่หนู...หนูยังไม่เคยลองสอนหนังสือที่โรงเรียน”

“ลูกรับมือกับทุกงานที่ผ่านเข้ามาได้เสมอ” พ่อพูด “ลูกไม่เคยท้อและจะมุ่งมั่นกับสิ่งที่ทำ การทำงานให้สำเร็จกลายเป็นนิสัยของลูกไปแล้ว และเป็นเช่นนั้นเสมอ”

ความเจ็บเข้ามาปกคลุมอีกครั้ง มีเพียงเสียงมาร้องและเสียงก๊อปปี้ทำดังกุกกักที่ย่ำไปบนพื้นหิมะแข็งๆ ลอว์รู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย พ่อพูดถูก เธอเป็นคนที่พยายามกับทุกเรื่อง และเป็นเช่นนั้นเสมอมา เอาละ ตอนนี้เธอจะต้องไปสอนหนังสือที่โรงเรียน

“ยังจำเหตุการณ์ที่ลำห้วยพลัมได้ไหมเจ้าตัวน้อย” พ่อพูด “ตอนที่พ่อกับแม่เดินทางไปในเมืองและเกิดมีพายุหิมะ ลูกจึงต้องขนกองไม้ทั้งหมดเข้าบ้านตามลำพัง”

ลอว์หัวเราะออกมาและพ่อก็ร่วมหัวเราะไปด้วยกัน เสียงดังราวกับระฆังที่ก้องกังวานท่ามกลางความหนาวเย็นอันนิ่งสงัด ตอนนั้นเธอตัวเล็กกระฉอยร่อย แคมยังซึกแล้ว เมื่อมองย้อนไปแล้วช่างน่าขันเสียจริง

“นั่นละ คือการรับมือกับงาน!” พ่อกล่าว “จงมั่นใจในตัวเองและลูกจะทำได้ทุกสิ่ง ลูกต้องมั่นใจในตัวเองก่อนแล้วคนอื่นจะมั่นใจในตัวลูก” พ่อหยุดพูดครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกล่าวต่อว่า “แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกต้องระวัง”

“อะไรคะพ่อ” ลอว์ถาม

“ลูกมักทำอะไรรวดเร็วเหมือนกระต่าย มักจะทำหรือพูดก่อนแล้วค่อยคิดทีหลัง แต่ตอนนี้ลูกต้องคิดก่อนพูด ถ้าลูกจำคำพ่อได้ก็就不用เจอกับเรื่องยุ่งยากใจอีกเลย”

“ค่ะพ่อ” ลอว์รับคำ

อากาศหนาวเย็นมากจนไม่อาจพูดต่อไปได้อีก พ่อลูกนั่งเบียดกันแน่นภายใต้ผ้าห่มหนาหนัก พวกเขามุ่งมั่นสูดอากาศได้กันอย่างเงียบกริบ สายลมเย็นเฉียบพัดมาปะทะใบหน้าของพวกเขา เบื้องหน้ามีรอยลากของแคร่เลื่อนคันอื่นให้เห็นจางๆ ไม่มีอะไรอื่นให้มองดู นอกเสียจากดินแดนสีขาวที่ทอดตัวยาวไปสุดลูกหูลูกตา ท้องฟ้าสีซีดจางอันกว้างใหญ่ และเงาร่างๆ ของม้าที่ทอดลงบนพื้นหิมะที่เป็นประกายระยิบระยับ

สายลมปะทะเรือนผมหนาและคอคดของลอว์จนผมปอยหนึ่งปลิวมาบังดวงตาของเธอ เมื่อเธอสูดลมหายใจเข้าก็รู้สึกราวกับถูกไอเย็นและละอองน้ำแข็งตีเข้ามายังจมูกและปาก ในที่สุดเธอก็เห็นบ้านหลังหนึ่งอยู่ตรงหน้า ซึ่งตอนแรกเห็นเป็นเพียงหลังเล็กๆ และเมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้ก็ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ผ่านมาอีกครั้งไมล์ก็พบกับบ้านอีกหลัง คราวนี้เล็กกว่าหลังแรก และทิ้งระยะไปอีกไกลกว่าจะเจออีกหลัง จากนั้นก็มีบ้านหลังใหม่ปรากฏขึ้นอีก รวมทั้งหมดเป็นสี่หลัง นอกจากนั้นก็ไม่มีเห็นอีก พวกเขาออกมาไกลมากแล้ว มองดูเหมือนจุดเล็กๆ บนทุ่งสีขาวเท่านั้น

พ่อดึงบังเหียนให้ม้าหยุด บ้านของมิสเตอร์บิวส์เตอร์ดูราวกับกระท่อมสองหลังที่สร้างติดกัน และมุ่งหลังคาทรงสูงครอบรวมกันไว้ หลังคาผืนนี้ด้วยกระดาศเคลือบน้ำมัน หิมะที่ละลายบางส่วนย่อยลงมาเป็นแท่งน้ำแข็งแหลมๆ ตาม

ชายคา แห่งน้ำแข็งเหล่านั้นใหญ่ยิ่งกว่าแขนของลอรา และดูเหมือนพันยักษ์แหลมคม บางท่อนยาวลงไปจนถึงพื้นหิมะด้านล่าง บางท่อนก็หักไปเสียก่อน และกองระเกะระกะอยู่บนพื้นหิมะสกปรกบริเวณประตูบ้าน ซึ่งเป็นมีร่องรอยการเทน้ำล้างจานทิ้ง หน้าต่างที่ไม่มีผ้าม่านทำให้แลเห็นคว้นลอยจากเตาขึ้นไปบนหลังคา

มิสเตอร์บิวสเตอร์เปิดประตูต้อนรับ เด็กๆ ส่งเสียงร้องเจี๊วจ้าวอยู่ในบ้านจนเขาต้องตะเบ็งเสียงแข่ง

“เข้ามาสิครับ ทำร่างกายให้อบอุ่นก่อนดีกว่า”

“ขอบคุณครับ แต่ผมคงต้องรีบกลับบ้านเลย เพราะยังต้องเดินทางอีกถึงสิบสองไมล์”

ลอรารีบออกจากผ้าห่มอย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้ลมหนาวแทรกเข้าไป พยายามดึงผ้าของแม่ให้กับเธอ ในนั้นมีชุดชั้นในและชุดอื่นๆ รวมทั้งหนังสือสำหรับสอน

“ลาก่อนค่ะพ่อ” เธอบอก

“ลาก่อนลอรา” ดวงตาสีฟ้าของเขายิ้มเพื่อให้กำลังใจเธอ แต่ระยะทางสิบสองไมล์ไกลเกินกว่าจะให้พ่อแวะมาเยี่ยมได้บ่อยๆ เธอคงไม่ได้เห็นพ่ออีกราวสองเดือน

ลอรารีบเดินเข้าไปในบ้านหลังนั้น เนื่องจากเธออยู่กลางแสงแดดจ้ามานาน เมื่อเข้าไปบุบับตาจึงมีคอบอดจนมองไม่เห็นอะไรในบ้านไป ครู่หนึ่ง มิสเตอร์บิวสเตอร์พูดแนะนำคนในบ้านว่า “นี่คือคุณนายบิวสเตอร์ และลิปจี้ นี่คือคุณครู”

หญิงสาวท่าทางบึ้งตึงยืนอยู่ข้างเตาไฟ และกำลังคนอะไรบางอย่างในกระทะ เด็กผู้ชายตัวเล็กห้อยโตงเตงอยู่ที่กระโปรงของเธอและส่งเสียงร้อง ใบหน้าของเขาเปรอะเปื้อนและจมูกของเขาก็เลอะแบบที่ต้องการผ้าเช็ดหน้าด่วนจี๋

“สวัสดีค่ะ คุณนายบิวสเตอร์” ลอราเอ่ยด้วยน้ำเสียงว่าแรงที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้

“ไปห้องนั้น แล้วก็ถอดชุดคลุมของเธอออกด้วย” คุณนายบิวสเตอร์สั่ง “แขวนชุดคลุมไว้หลังผ้าม่านตรงโซฟาตัวนั้นซะ” เธอหันหลังให้ลอรา และกลับมาคนน้ำเกรวี่ในกระทะต่อ

ลอราคิดอะไรไม่ออก เธอไม่สามารถแย้งคุณนายบิวสเตอร์ได้เลย เธอจึงเดินไปยังห้องนั้น

ผนังที่ทอดลงมาจากยอดหลังคาแบ่งบ้านเป็นสองส่วนเท่ากันพอดี ด้านหนึ่งของผนังนั้น คานบ้าน และหลังคามุงด้วยกระดานเคลือบน้ำมันลาดเอียงลงสู่ผนังอีกด้านที่ต่ำกว่า ผนังมีแผ่นไม้ตอกทับรอยแยกของร่องไม้อีกชั้นหนึ่ง ห้องยังสร้างไม่แล้วเสร็จ อุปกรณ์ก่อสร้างก็ยังคงตั้งค้างไว้อยู่ตรงนั้น ดูคล้ายบ้านของพ่อ แต่เล็กกว่าและไม่มีเพดาน

แน่นอนว่าที่ห้องอื่นๆ อากาศคงจะหนาวเย็นมาก มีเพียงหน้าต่างบานหนึ่งที่เมื่อมองออกไปจะเห็นทุ่งหญ้าว่างเปล่าซึ่งปกคลุมไปด้วยหิมะ ตรงผนังใต้หน้าต่างมีโซฟาวางอยู่ พนักพิงทำจากแผ่นไม้โค้งมนและขอบด้านหนึ่งสูงกว่าอีก

ด้าน โซฟาตัวนี้ยังปรับใช้เป็นเตียงได้อีกด้วย ผ้าม่านที่ทำจากผ้าดิบสีน้ำตาลที่แขวนอยู่ทั้งสองฟากหน้าต่างนั้นพาดอยู่บนเส้นลวดเหนือขอบหน้าต่าง ดังนั้นจึงสามารถรูดปิดเพื่อซ่อนโซฟาเอาไว้ได้ ตรงข้ามกันมีเตียงอีกหลังวางอยู่ชิดผนัง พื้นที่บริเวณปลายเตียงกว้างมากพอสำหรับเอาไว้ใช้ทำงานและตากผ้า

ลอร่าแขวนเสื้อโค้ต ผ้าพันคอ ผ้าโพกศีรษะ และหมวกไว้บนตะปูลังผ้าม่านผืนนั้น และวางถุงย่ามของแม่ไว้บนพื้น เธอยืนตัวหนาวสั่นอยู่ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ เธอไม่อยากเข้าไปในห้องอันอบอุ่นซึ่งมีคุณนายบริวสเตอร์อยู่ในนั้น ทว่าอย่างไรก็เลี่ยงไม่ได้

คุณนายบริวสเตอร์นั่งอยู่ข้างเตาผิง อุ้มลูกชายตัวน้อยไว้ที่สีข้างอีกมือหนึ่งตักน้ำเกรวี่ลงไปในถ้วย เติะอาหารจัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งถ้วยและมีดวงระกะระกะอยู่บนผ้าขาวยับย่นที่เต็มไปด้วยรอยเปราะ

“ให้หนูช่วยอะไรไหมคะ คุณนายบริวสเตอร์” ลอร่าตัดใจเอ่ยขึ้น คุณนายบริวสเตอร์ไม่ตอบ เอาแต่ตักมันฝรั่งลงไปในชามอย่างโกรธเกรี้ยวและวางโครมลงบนโต๊ะ นาฬิกาบนผนังยังคงเดินต่อไปเตรียมพร้อมที่จะตีบอกเวลา และลอร่าสังเกตเห็นว่าอีกห้านาฬิกาจะเป็นเวลาสี่โมง

“ช่วงนี้พวกเราจะกินอาหารเข้ากันสายหน่อยนะจ๊ะ เพราะวันหนึ่งจะกินเพียงสองมือเท่านั้น” มิสเตอร์บริวสเตอร์อธิบาย

“แล้วมันเป็นความผิดของใครกัน ขอถามหน่อยเถอะ!” คุณนายบริวสเตอร์โพล่งเสียงดัง “อย่างกับว่าฉันยังทำงานหนักไม่พอ ทำงานงกๆ ตั้งแต่เข้าย่นค่าอยู่ใน...”

มิสเตอร์บริวสเตอร์ขึ้นเสียงบ้าง “ฉันก็แค่หมายความว่าช่วงวันในฤดูนี้มันสั้น...”

“อยากหมายความว่าอะไรก็ตามใจเถอะ!” คุณนายบริวสเตอร์ลากเก้าอี้ตัวสูงไปที่โต๊ะเสียงดังครี๊ด และอุ้มลูกชายตัวน้อยขึ้นวางอย่างแรง

“อาหารเย็นพร้อมแล้ว” มิสเตอร์บริวสเตอร์บอกลอร่า เธอจึงเดินไปนั่งตรงเก้าอี้ที่ว่างอยู่ มิสเตอร์บริวสเตอร์ส่งซอสมะเขือเทศ หมูหมักเกลือ และน้ำเกรวี่ให้ อาหารรสชาติดีทีเดียว แต่ความเจ็บบของคุณนายบริวสเตอร์ทำให้ลอร่ารู้สึกอึดอัดจนแทบกลืนอะไรไม่ลง

“โรงเรียนอยู่ห่างจากที่นี่มากไหมคะ” เธอพยายามเค้นถามเสียงใส

มิสเตอร์บริวสเตอร์ตอบ “ถ้าใช้ทางลัดก็ราวครึ่งไมล์ ซึ่งจะผ่านกระท่อมจองสิทธิ์ของคนอื่นๆ ชาวบ้านที่เคยตั้งรกรากอยู่ในละแวกนั้นทนอยู่ต่อไปไม่ได้จึงพากันย้ายไปอยู่แถบตะวันออก” จากนั้นเขาเองก็เจ็บบไปเช่นกัน ส่วนเด็กน้อยเอาแต่ดินและพยายามยื่นมือไปคว้าทุกสิ่งบนโต๊ะ ทันใดนั้นหนูน้อยก็เหวี่ยงจานอาหารลงบนพื้น คุณนายบริวสเตอร์มีเสียงดังเพี๊ยะจนเขาร้องลั่น จากนั้นเขาก็เอาแต่หัวดีร้องและถีบขาโต๊ะไปมา

ในที่สุดมีอาหารก็จบลง มิสเตอร์บรีสเตอร์คว้าถังนมที่แขวนไว้บนตะปูและเดินไปยังคอกสัตว์ เขาอุ้มลูกลงไปวางบนพื้น และในไม่ช้าลูกน้อยก็หยุดร้องไห้ ระหว่างนั้นลอร่า ช่วยเก็บกวาดโต๊ะอาหาร เธอหยิบเอาผ้ากันเปื้อนออกมาจากถุงของแม่และคาดทับชุดสีน้ำตาลแสนสวย ขณะที่คุณนายบรีสเตอร์ล้างจาน เธอก็หยิบผ้าขนหนูมาช่วยเช็ดจานซามเหล่านั้นให้แห้ง

“ลูกชายตัวน้อยของคุณชื่ออะไรหรือคะ คุณนายบรีสเตอร์” เธอถามและหวังว่าคุณนายบรีสเตอร์จะอารมณ์ดีขึ้นบ้างแล้ว

“จอห์น” คุณนายบรีสเตอร์ตอบ

“ชื่อน่ารักจังเลยคะ” ลอร่าเอ่ย “ตอนยังเด็กใครๆ ก็จะเรียกเขาว่าจอห์นนี่ และเมื่อเขาโตขึ้นมาจอห์นก็ถือเป็นชื่อที่ดีสำหรับผู้ชาย ตอนนี้คุณเรียกเขาว่าจอห์นนี่หรือเปล่าคะ”

คุณนายบรีสเตอร์ไม่ตอบ ความเงียบงันที่เพิ่มทวีขึ้นช่างน่าหวั่นใจ ลอร่ารู้สึกวุ่นวายใจกับหน้าของเธอที่ร้อนผ่าว เธอได้แต่เช็ดจานซามต่อไปอย่างเหม่อลอย เมื่องานเสร็จแล้วคุณนายบรีสเตอร์จึงสานน้ำล้างจานทิ้ง และแขวนกระทะไว้บนตะปู เธอเดินไปนั่งบนเก้าอี้โยกและโยกมันไปมาอย่างซังกะตาย โดยมีจอห์นนี่คลานป้วนเปื้อนอยู่ข้างเตาผิงและดึงหางแมวเล่น จนแมวหันมาชวนเข้าให้ และเขาก็ร้องไห้จ้า คุณนายบรีสเตอร์ไม่สนใจและยังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้โยกต่อไปอย่างนั้น

ลอร่าไม่กล้าเข้าไปยุ่ง เมื่อเห็นคุณนายบรีสเตอร์ ทำหน้าบูดบึ้งส่วนจอห์นนี่ก็ยังคงร้องไห้แงแงไม่ยอมหยุด เธอจึงไปนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างโต๊ะและมองออกไปยังลานกว้างด้านนอก ถนนที่ตัดตรงผ่านพื้นที่หิมะทอดไกลออกไปจนสุดสายตาก็สิบสองไมล์จากตรงนั้นคือบ้าน แม่คงกำลังเตรียมอาหารเย็นอยู่เป็นแน่ แคร์ริงกลับจากโรงเรียนแล้ว พวกเขาคงพูดคุยและหัวเราะร่วนอยู่กับเกรซ

อีกเดี๋ยวพอก็คงถึงบ้านและได้อุ้มเกรซตัวน้อยขึ้นไว้ในวงแขน เช่นเดียวกับที่เธอเคยอุ้มลอร่าตอนที่ยังเล็ก จากนั้นทุกคนก็จะไปนั่งพูดคุยกันอยู่ที่โต๊ะอาหารเย็น และช่วงหัวค่ำพวกเขา ก็จะนั่งอยู่ใต้แสงตะเกียง นั่งอ่านหนังสือกันอย่างสบายใจ ในขณะที่แคร์ริงทำการบ้าน จากนั้นพอก็จะเล่นไวโอลิน

ห้องนั้นมีตลิ่งเรื่อย ๆ ลอร่าไม่อาจมองเห็นถนนได้อีก ในที่สุดมิสเตอร์บรีสเตอร์ก็กลับมาบ้านพร้อมกับนม ด้านคุณนายบรีสเตอร์หันไปจุดตะเกียง กรองนม และตั้งกระทะ ในขณะที่มิสเตอร์บรีสเตอร์นั่งอ่านหนังสือพิมพ์ พวกเขาไม่พูดอะไรกันเลย ความเงียบนั้นชวนให้อึดอัด กดดันให้บรรยากาศตึงเครียดยิ่งกว่าเดิม

ลอร่าไม่รู้จะทำอะไรดี จะเข้านอนตอนนี้ก็เร็วเกินไป ในห้องนั้นไม่มีหนังสือพิมพ์หรือหนังสือเล่มอื่นให้อ่านเลย เธอนึกถึงหนังสือเรียนขึ้นมาได้ จึงเดินเข้าไปในห้องนอนที่มีเตียงและหน้าต่างนั้น เมื่อลอร่าเข้าไปในเตียงยามที่แม่ให้ไว้ก็สัมผัสได้ถึงหนังสือเรียนประวัติศาสตร์ เธอนำมันออกมา นั่งลงข้างโต๊ะในห้องครัวอีกครั้งและเริ่มเปิดอ่าน

“อย่างน้อยก็ไม่มีอะไรมาขัดขวางการเรียนรู้ของฉันได้” เธอคิดอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง แม้จะรู้สึกเจ็บปวดร้าวร้าวกับถูกเขียน แต่ขณะนี้เมื่อได้จดจ่ออยู่กับหนังสือประวัติศาสตร์ เธอก็ลืมไปสนิทว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ในที่สุดลอว์ก็ได้ยินเสียงนาฬิกาตีบอกเวลาสองทุ่ม เธอจึงลุกขึ้นยืนและกล่าววาทรีสส์อย่างสุภาพ คุณนายบริวสเตอร์ไม่ตอบ แต่มีสเตอร์บริวสเตอร์กล่าวว่า “วาทรีสส์ดีจัง”

ในห้องนอนนั้น ลอว์หาวนอนอยู่ในชุดที่ซ้อนกระโปรงชั้นในไว้แล้วและสวมเสื้อคลุมสักหลาดทับไว้อีกชั้น เธอสอดตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มบนโซฟา และดึงผ้าม่านที่ทำจากผ้าดิบมาปิดไว้รอบๆ หมอนใบนั้นทำมาจากขนนก ผ้าห่มที่ซ้อนกันหลายชั้นนั้นอุ่นเพียงพอ แต่โซฟาก็แคบเหลือเกิน

เธอได้ยินคุณนายบริวสเตอร์พูดเร็วด้วยความโมโห ลอว์ยกผ้าห่มขึ้นคลุมศีรษะเหลือไว้แต่เพียงปลายจมูกที่ยื่นออกมาสัมผัสกับความหนาวเย็น กระนั้นก็ยังได้ยินเสียงคุณนายบริวสเตอร์โวยวาย “...สนใจคุณแล้วไง นี่ฉันยังต้องรับเด็กมาเลี้ยง!”

และลอว์ก็ได้ยินต่ออีกว่า “...หมู่บ้านเฮงซวย! ครูโรงเรียนอย่างนั้นแหละ!...ฉันคงได้เป็นครูไปแล้วถ้าไม่ได้แต่งงานกับ...”

ลอว์คิด “เธอไม่ได้อยากับครูโรงเรียนมาดูแลที่บ้านสินะก็เลยทำตัวขวางโลกแบบนี้” เธอพยายามอุดหูเพื่อให้ไม่ได้ยินเสียงและข่มตานอนให้หลับ แต่ตลอดทั้งคืนนั้นเธอต้องพยายามทรงตัวไม่ให้หล่นจากโซฟาแคบๆ และเธอก็อดเป็นกังวลเรื่องที่ต้องไปสอนหนังสือในวันพรุ่งนี้ไม่ได้เลย

สอนหนังสือวันแรก

ลอร่าได้ยินเสียงกาน้ำร้อนเดือด แวบหนึ่งเธอนึกถึงภาพบนเตียงที่มีแมรีนอนอยู่ข้างๆ และเห็นพ่อกำลังก่อกองไฟ แต่แล้วเมื่อเหลือบไปเห็นผ้าผืนที่พับจากผ้าดิบผืนนั้น เธอก็รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน และวันนี้เธอจะต้องไปสอนหนังสือที่โรงเรียน

เธอได้ยินเสียงมิสเตอร์บิวสเตอร์คว่ำถังนมเดินออกไปจากบ้านและปิดประตูตามหลัง อีกฟากของผ้าผืน คุณนายบิวสเตอร์เพิ่งลงจากเตียง จอห์นนี่ร้องไห้แงแล้วก็เงียบไป ลอร่ายังไม่ยอมขยับตัว เธอรู้สึกว่าถ้าหากเธอนอนให้นิ่งมากพอ วันเวลาอาจจะหยุดนิ่งตามไปด้วย

มิสเตอร์บิวสเตอร์กลับมาพร้อมกับถังนม เธอได้ยินเขาพูดว่า “ฉันจะไปก่อไฟที่โรงเรียนนะ และจะกลับมาทันเวลาอาหารเช้าจพอดี” ว่าแล้วเขาก็ปิดประตูอีกครั้งหนึ่ง

ในที่สุดลอร่าก็เปิดผ้าห่มออก อากาศหนาวเหน็บจนรู้สึกเจ็บเนื้อ ฟันของเธอสั่นกระแทกกันดังกึกกัก นิ้วแข็งเสียนจนไม่อาจติดกระดุมรองเท้าได้

ทว่าในครัวไม่หนาวมากนัก คุณนายบิวสเตอร์ทุบน้ำแข็งที่อยู่ในถังน้ำและเทน้ำใส่ลงไปในกาน้ำชา เมื่อลอร่าทักทายว่า “อรุณสวัสดิ์ค่ะ” เธอก็ตอบกลับด้วยความยินดี ลอร่าเทน้ำลงในอ่าง เธอล้างมือและใบหน้าอยู่ตรงม้านั่งยาวข้างประตู น้ำที่เย็นเป็นน้ำแข็งนั้นทำเอาแก้มของเธอชาเหมือนถูกเข็มทิ่ม เธอยืนหิวผอมอยู่ตรงหน้ากระจกเหนือม้านั่งและสังเกตได้ว่าใบหน้าของตัวเองแดงเรื่อไปหมด

เนื้อหมูหมักเกลือหั่นเป็นแผ่นบางๆ ทอดอยู่ในกระทะ คุณนายบิวสเตอร์กำลังสไลด์มันฝรั่งต้มสุกที่เย็นแล้วใส่ลงไปในกระทะทอดอีกใบ จอห์นนี่คลานง่วนอยู่ในห้องนอน ส่วนลอร่ารีบมัดผมเปียอย่างรวดเร็ว เมื่อผูกผ้ากันเปื้อนเสร็จจึงพูดขึ้นว่า “ให้หนูช่วยสไลด์มันฝรั่งเถอะค่ะ คุณจะได้ไปแต่งตัวให้จอห์นนี่”

ดังนั้นคุณนายบิวสเตอร์จึงพาจอห์นนี่เข้ามาในครัวและเตรียมเขาให้พร้อมสำหรับมื้อเช้า ลอร่าสไลด์มันฝรั่งเสร็จพอดี เธอรีบเกลือกและพลิกไทยตามลงไปจากนั้นจึงหันเนื้อที่ทอดไว้แล้วและจัดโต๊ะอย่างประณีต

“หนูดีใจที่แม่บอกให้หนูเอาผ้ากันเปื้อนผืนใหญ่นี้มาด้วย” เธอพูดต่อ “หนูชอบผ้ากันเปื้อนผืนใหญ่ที่คลุมชุดได้หมดแบบนี้ คุณว่าอย่างไรคะ”

คุณนายบิวสเตอร์ไม่ตอบ ตอนนีถ่านไฟในเตาผิงคุ้แดงแล้ว ความอบอุ่นกระจายไปทั่วห้อง แต่ดูเหมือนความหนาวเย็นเยือกยังไม่จางหายไป ระหว่างทานอาหารเช้าไม่มีใครพูดอะไรไปมากกว่าคำสั้นๆ ที่จำเป็นต้องพูด

ลอร่ารู้สึกโล่งใจเพราะในที่สุดเธอก็จะได้แต่งตัว เก็บหนังสือ จัดเตรียมกล่องอาหารมื้อเย็น และได้ออกจากบ้านเสียที เธอออกเดินไปยังโรงเรียนบนพื้นหิมะเป็นระยะทางครึ่งไมล์ หนทางนั้นราบเรียบไม่มีร่องรอยใดนอกจากรอยเท้าของมิสเตอร์บิวสเตอร์ ซึ่งก้าวห่างกันมากเสียจนลอร่าไม่สามารถย่ำตามได้ เมื่อเธอก้าวเท้าออกไป เท้าของเธอก็จมลึกลงไป

ในหิมะจนเธอโผล่หัวเราะออกมาเสียงดัง “เฮ้อ!” เธอคิด “ฉันมาถึงนี่แล้ว ฉันต้องไปต่อ และไม่หันหลังกลับ การสอนหนังสือที่โรงเรียนคงไม่แย่ไปกว่าการอยู่ที่บ้านหลังนั้นกับคุณนายบริสเตอร์หรอก ไม่มีทางแยกแยะว่านี่แน่นอน”

แต่แล้วเธอก็ประหม่นกลัวมากจนอดพูดออกมาเสียงดังว่า “ฉันจะต้องไปต่อ” คำนี้มาจากถ่านที่เผาไหม้ลอยออกจากปล่องไฟบนอาคารหลังเก่าแห่งนั้นและพวยพุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้ายามเช้า มีรอยเท้าอีกสองรอยย่ำตรงไปยังประตูของอาคาร ลอว์ได้ยินเสียงคนพูดอยู่ข้างใน เธอรวบรวมความกล้าอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเปิดประตูเดินเข้าไป

ผ่นยังไม่ได้ตอกแผ่นไม้อุดรอยแยกของร่องไม้ไว้อีกชั้น แสงแดดจึงยังคงลอดผ่านร่องไม้เข้าไปในห้องที่มีเก้าอี้และโต๊ะทำมือซึ่งตั้งอยู่หกชุดเรียงเป็นแถวอยู่กลางห้อง ผ่นนั่งตรงกันข้ามมีกระดานสี่เหลี่ยมติดตะปูแขวนไว้ แผ่นไม้ั้นทาสีดำเพื่อทำเป็นกระดานดำ

บริเวณหน้าแถวที่นั่งมีเตาผิงขนาดใหญ่ตั้งอยู่ ภายในผนังเตาผิงสะท้อนแสงสีแดงเหมือนลูกเชอร์รี่จากไฟที่ลุกโชน ด้านข้างเตาผิงมีบรรดานักเรียนที่ลอว์ต้องสอนยืนเรียงรายอยู่ พวกเขาทั้งห้าคนต่างจ้องมองมายังลอว์ มีเด็กผู้ชายสองคนและผู้หญิงหนึ่งคนในกลุ่มนั้นที่ตัวสูงกว่าเธอ

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ” เธอกล่าวออกมาในที่สุด

เด็กๆ ทุกคนทักทายตอบ และยังคงจ้องมองมาที่เธอ หน้าต่างเล็กๆ ที่อยู่ข้างประตูปล่อยให้แสงแดดอีกลาลอดเข้ามา เลยหน้าต่างไปอีกสักหน่อยใกล้ๆ กับมุมเตาผิงมีโต๊ะตัวเล็กและเก้าอี้ตั้งอยู่ “นั่นคงเป็นโต๊ะสำหรับครูสินะ” ลอว์คิด และจากนั้น “โอ้ ตายละ ครูคนนั้นก็คือฉันเอง”

เสียงย่ำเท้าของเธอดังก้อง ตาทุกคู่จับจ้องอยู่อย่างไม่วางตา เธอวางหนังสือและกล่องอาหารไว้บนโต๊ะ จากนั้นจึงถอดเสื้อโค้ตและห่มวอกออกแขวนไว้ที่ตะปูบนผนังข้างเก้าอี้ บนโต๊ะมีนาฬิกาเล็กๆ ตั้งอยู่ เข็มนาฬิกาชี้บอกเวลาอีกห้านาทีจะเก้าโมง

อย่างไรเสียเธอก็มีเวลาอีกห้านาทีที่ก่อนจะเริ่มชั้นเรียน เธอค่อยๆ ถอดถุงมือออกช้าๆ และสอดมันลงไปในกระเป๋าเสื้อโค้ต จากนั้นจึงหันมาสบตาเด็กๆ และก้าวไปยืนอยู่ข้างเตาผิง เธอยื่นมือออกไปข้างหน้าคล้ายจะอังความร้อนจากตรงนั้น นักเรียนทุกคนยังคงจ้องมองมาที่เธอ เธอต้องพูดอะไรบางอย่าง ต้องพูดอะไรบางอย่าง

“เข้านหนาวจ้ะเลยว่ะไหมจ๊ะ” เธอได้ยินเสียงตัวเองพูด และยังไม่ทันรอคำตอบ ก็พูดต่ออีกว่า “พวกเธอนั่งไกลจากเตาผิงขนาดนั้น ไม่นหนาวหรือจ๊ะ”

เด็กผู้ชายตัวสูงคนหนึ่งตอบอย่างรวดเร็ว “ผมจะนั่งเก้าอี้ตัวหลัง ตรงที่เย็นที่สุดเองครับ”

เด็กผู้หญิงตัวสูงพูด “ชาร์ลส์กับหนูจะต้องนั่งด้วยกันละ เพราะพวกเราต้องดูหนังสือเล่มเดียวกัน”

“ดีจัง พวกเธอทุกคนจะได้นั่งใกล้เตาผิงขึ้นมาอีกหน่อย” ลอราพูดและเธอรู้สึกทั้งประหลาดใจและยินดีไปพร้อมกัน เวลาห้านาทีนั้นได้ผ่านไปแล้ว! เธอกล่าวว่า “ทุกคนไปนั่งที่ได้ โรงเรียนเข้าแล้ว”

เด็กผู้หญิงตัวเล็กนั่งตรงแถวหน้า มีเด็กผู้ชายตัวเล็กนั่งด้านหลังเธอ ถัดจากนั้นก็เด็กผู้หญิงตัวสูงและชาร์ลส์นั่งคู่กัน โดยมีเด็กผู้ชายตัวสูงอีกคนนั่งหลังสุด ลอราวางดินสอลงบนโต๊ะ “ก่อนเริ่มเรียน ฉันขอจดชื่อและอายุพวกเธอหน่อยนะจ๊ะ”

เด็กผู้หญิงตัวเล็กชื่อรูบี้ บิวสเตอร์ เธออายุเก้าขวบ เธอมีผมสีน้ำตาลและตาสีน้ำตาลเป็นประกาย ตัวของเธอดูอ่อนนุ่มและนั่งอย่างกับหนู ลอรารู้ได้ทันทีว่าเธอเป็นเด็กที่น่ารักและอ่อนหวาน เธอเพิ่งอ่านหนังสือแบบเรียนเล่มที่หนึ่งจบ และในบทที่ว่าด้วยเรื่องเลขคณิต เธอก็ได้เรียนเรื่องการลบ

เด็กผู้ชายตัวเล็กคือพี่ชายของเธอ เขาชื่อทอมมี บิวสเตอร์ อายุได้สิบเอ็ดขวบและเพิ่งอ่านหนังสือแบบเรียนเล่มที่สองจบ และกำลังเรียนเรื่องหารสั้น

สองคนที่นั่งด้วยกันก็คือชาร์ลส์กับมาร์ธา แฮร์ริสัน ชาร์ลส์อายุสิบเจ็ดปี เขาตัวผอมผิวน้ำตาลเข้มและพูดซ้ำ มาร์ธาอายุสิบหกปี เธอว่องไวกว่าและมักเป็นคนพูดแทนเสมอ

เด็กผู้ชายคนสุดท้ายชื่อแคลเรนซ์ บิวสเตอร์ เขาก็แก่กว่าลอราเช่นกัน ดวงตาสีน้ำตาลของเขานั้นเป็นประกายสดใสและมีชีวิตชีวายิ่งกว่าของรูบี้ผู้เป็นน้องสาว เรือนผมสีดำของเขานานาและหยักศก เขาพูดเร็วและเคลื่อนไหวเร็วไม่แพ้กัน และค่อนข้างทะลึ่งตึงตัง

แคลเรนซ์ ชาร์ลส์ และมาร์ธา ต่างกำลังเรียนแบบเรียนเล่มที่สี่ พวกเขาเพิ่งเรียนหนังสือสะกดคำไปได้ครึ่งเล่ม และในวิชาคณิตศาสตร์กำลังเรียนเรื่องเศษส่วน ส่วนวิชาภูมิศาสตร์นั้นพวกเขาเรียนเกี่ยวกับนิวอิงแลนด์ และต่างก็สามารถตอบคำถามได้ดี จนลอราให้พวกเขาเรียนบทต่อไปซึ่งว่าด้วยเรื่องแอตแลนติกตอนกลาง พวกเขาไม่เคยเรียนวิชาไวยากรณ์หรือประวัติศาสตร์มาก่อน แต่มาร์ธาได้นำหนังสือไวยากรณ์ของแม่เธอมาด้วย และแคลเรนซ์ก็พกหนังสือประวัติศาสตร์มา

“ดีจัง” ลอราบอก “พวกเธอทุกคนจะได้เริ่มเรียนวิชาไวยากรณ์และประวัติศาสตร์ จากนั้นจะได้แลกเปลี่ยนกันเพื่อเรียนบทของตัวเอง”

เมื่อลอราได้ทราบข้อมูลทั้งหมดแล้ว จึงมอบหมายงานในบทเรียนให้แต่ละคน พอถึงเวลาพัก พวกเขาหยิบห่อของใช้ส่วนตัวออกมาและออกไปเล่นท่ามกลางหิมะ ส่วนลอราถอนหายใจอย่างโล่งอก เช้าวันแรกได้ผ่านไปแล้ว

เธอเริ่มวางแผนขั้นต่อไป เธอจะอ่านหนังสือวิชาคณิตศาสตร์และหลักการอ่านออกเสียงในช่วงสาย และในช่วงบ่ายจะทบทวนวิชาประวัติศาสตร์ การเขียนและการสะกดคำ พวกเขาเรียนการสะกดคำมาสามชั้นเรียนแล้ว ส่วนรูบี้และ

ทอมมีเรียนระดับที่สูงขึ้นไปอีกมาก ผ่านไปสิบห้าปีที่เธอถึงชะโงกหน้าออกไปทางหน้าต่างเพื่อเรียกเด็กๆ กลับเข้ามา จากนั้นไปจนถึงตอนเที่ยง เธอก็เฝ้าแก้ไขการอ่านออกเสียงของพวกเขาอย่างอดทน

เวลาช่วงเที่ยงดำเนินไปอย่างเนิบช้า ลอร่านั่งกินขนมปังและเนยอยู่ที่โต๊ะ ในขณะที่เด็กคนอื่นๆ รวมตัวกันอยู่รอบเตาผิงพูดคุยหยอกล้อกันขณะกินอาหารไปด้วย จากนั้นพวกเด็กผู้ชายพากันออกไปวิ่งแข่งบนพื้นหิมะด้านนอก ในขณะที่มาร์ธาและรูบี้เฝ้าดูพวกเขาจากทางหน้าต่าง ลอร่าได้แต่นั่งอยู่ที่โต๊ะ ตอนนี้เธอเป็นครูแล้ว ดังนั้นจึงต้องทำตัวให้สมกับที่เป็นครู

ในที่สุดเวลาเหล่านั้นก็ผ่านไป เธอชะโงกหน้าออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง พวกเด็กผู้ชายรีบกลับเข้ามาอย่างรวดเร็ว หายใจหอบจนเห็นไอน้ำพุ่งไปทั่ว และพากันสะบัดไล่ความหนาวเย็นออกจากเสื้อโค้ตและผ้าพันคอ ขณะที่เอาชนะหนาว พวกเขาดูสดชื่นจากความหนาวเย็นและการออกกำลังกาย

ลอร่าเอ่ย “ไฟเริ่มมอดแล้ว เธอช่วยใส่ถ่านเข้าไปเพิ่มได้ไหมจ๊ะชาร์ลส์”

เขาทำด้วยความเต็มใจว่าเชื่องช้า ชาร์ลส์ยกกองถ่านอันหนักอึ้งขึ้นมาและโยนก้อนถ่านเข้าไปในเตาผิง

“คราวหน้าผมขอเป็นคนทำนะ!” แคลเรนซ์บอก เขาคงไม่ได้ตั้งใจพูดเพื่อเอาใจเธอ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ลอร่าจะทำอย่างไร เขาเป็นเด็กผู้ชายที่แข็งแรงล่ำสัน ตัวใหญ่กว่าเธอ และอายุมากกว่า ดวงตาสีน้ำตาลของเขาจ้องเธอเป็นประกาย เธอพยายามยัดตัวให้สูงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในขณะที่วางดินสอไว้บนโต๊ะ

“ได้เวลาเรียนแล้วจ๊ะ” เธอบอก

แม้ว่าโรงเรียนจะเล็ก แต่เธอคิดว่าควรทำตามกฎระเบียบของโรงเรียนทั่วไปจะดีที่สุด เธอจึงเรียกนักเรียนในแต่ละชั้นออกมาทบทวนความรู้ รู้อยู่คนเดียวในระดับชั้นเรียนนี้ ดังนั้นเธอจึงรู้ทุกคำตอบอย่างไม่มีที่ติ เพราะไม่มีใครอื่นช่วยตอบคำถามเธออีกแล้ว ลอร่าสั่งให้เธอสะกดคำอย่างช้าๆ และถ้าเธอสะกดผิดก็ต้องเริ่มใหม่ รูบี้สะกดทุกคำในบทเรียนได้อย่างไม่มีปัญหา ทอมมีทำได้ช้ากว่า แต่ลอร่าก็ให้เวลาเขาคิดและใช้ความพยายาม ซึ่งเขาก็ทำได้ดีเช่นกัน

จากนั้นถึงตามาร์ธา ชาร์ลส์ และแคลเรนซ์ ออกมาทบทวนการสะกดคำ มาร์ธาท่องไม่ผิดเลย แต่ชาร์ลส์ท่องผิดไปห้าคำ และแคลเรนซ์ผิดไปสามคำ นี่เป็นครั้งแรกที่ลอร่าต้องลงโทษพวกเขา

“มาร์ธาเธอไปนั่งได้จ๊ะ” ลอร่าบอก “ส่วนชาร์ลส์และแคลเรนซ์พวกเธอเขียนคำที่ท่องผิดลงบนกระดานดำคำละสามครั้ง”

ชาร์ลส์เดินไปอย่างช้าๆ และเริ่มเขียนคำของเขา แคลเรนซ์หันมามองลอร่าด้วยสายตาทะเล้ง จากนั้นจึงรีบหันกลับไปเขียนอักษรตัวใหญ่บ่อเริ่มลงบนกระดาน โดยเขียนไปแค่หกคำเท่านั้น แล้วเขาก็หันกลับไปหาลอร่า และพูดออกมาโดยไม่ยกมือขออนุญาตก่อน “ครูครับ! กระดานเล็กเกินไปครับ”

เขากำลังล้อเล่นกับการลงโทษของเธอ และกำลังท้าทายเธอ

เขายืนหัวร่อเธออยู่นาน ส่วนเธอจ้องเขม็งไปที่เขา

ลอร่าพูดขึ้นว่า “ใช่ กระดานเล็กเกินไปแคลเรนซ์ ฉันเสียใจด้วยนะ แต่เธอคงต้องลบคำที่เพิ่งเขียนทิ้งไป และเขียนใหม่อีกครั้งให้ดีกว่าเดิม เขียนให้ตัวเล็กลงแล้วก็จะมีที่ว่างมากพอเอง”

เขาจะต้องเชื่อฟังเธอ ไม่เช่นนั้นแล้วเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะต้องทำอะไรต่อ

เขายังคงยิ้มร่าอยู่ แต่ก็มีมารยาทพอที่จะหันกลับไปยังกระดานดำ และลบตัวหนังสือเท่าหม้อแก๊งทั้ง เขาเขียนแต่ละคำซ้ำกันสามครั้ง และเซ็นชื่อกำกับข้างใต้พร้อมกับวาดรูปดอกไม้

ลอร่าโล่งใจเมื่อเห็นว่านาฬิกาชี้บอกเวลาสี่โมงเย็น

“เอาล่ะ เก็บหนังสือได้” เธอบอก เมื่อนักเรียนทุกคนเก็บหนังสือไว้ในชั้นใต้โต๊ะเรียบร้อยแล้วเธอก็กล่าวว่า “โรงเรียนเลิกแล้วจ้ะ”

แคลเรนซ์ขยี้เสื้อโค้ต หมวก และผ้าพันคอจากตะปูล เขาเป็นคนแรกที่เดินไปยังประตูทางออก ทอมมีตามหลังไปติดๆ แต่พวกเขายังคงรออยู่ข้างนอก ขณะที่ลอร่าช่วยรูบี้สวมเสื้อโค้ตและผูกเชือกที่หมวกให้เธอ ชาร์ลส์และมาร์ธาดูสุขุมมากกว่า พวกเขาสวมเสื้อป้องกันความหนาวเย็นอย่างดีก่อนจะออกไปข้างนอก เพราะยังต้องเดินกลับบ้านกันไปอีกหนึ่งไมล์

ลอร่ายืนอยู่ข้างหน้าต่างและเฝ้ามองพวกเขาเดินจากไป เธอมองเห็นกระท่อมของน้องชายของมิสเตอร์บิวสเตอร์ห่างออกไปราวครึ่งไมล์เท่านั้น มีควันลอยออกมาจากปล่องไฟและหน้าต่างด้านตะวันตกสะท้อนแสงของดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้า แคลเรนซ์และทอมมีหยอกล้อกันอยู่ท่ามกลางหิมะ รูบี้เดินตามพวกเขาโดยมีหมวกสีแดงของเธอขยับขึ้นลงตามจังหวะเดิน เท่าที่ลอร่าสังเกตจากหน้าต่างทิศตะวันตกในตอนนี้ ท้องฟ้ายังปลอดโปร่งดี

อาคารเรียนไม่มีหน้าต่างด้านตะวันตกเฉียงเหนือ หากมีพายุฝนก่อตัวขึ้นทางนั้น เธอคงไม่รู้ตัวจนกระทั่งโดนพายุเล่นงาน

เธอเช็คกระดานและหยิบไม้กวาดมากวาดพื้น ไม่จำเป็นต้องใช้ถึงผงเพราะร่องกระดานบนพื้นกว้างมาก เธอปิดประตูเตาผิง เก็บข้าวของและหนังสือรวมทั้งกล่องอาหาร และปิดประตูห้องลงอย่างระมัดระวัง จากนั้นจึงออกเดินทางไปยังบ้านของมิสเตอร์บิวสเตอร์ด้วยเส้นทางเดิมกับเมื่อเช้านี้

วันแรกของการเป็นครูผ่านพ้นไปแล้ว เธอรู้สึกยินดีเหลือเกิน

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป

ลอร่าก้าวสวๆ ไปในหิมะและพยายามทำตัวร่าเริง เธอคิดว่าคุณนายบวิสเตอร์เป็นคนที่เข้าหาได้ยากก็จริง แต่คงปั่นป่วนแบบนี้ไปไม่ได้ตลอด บางทีเย็นนี้บรรยากาศอาจจะดีขึ้นบ้าง

ดังนั้นลอร่าจึงเดินเข้าไปในบ้าน มีหิมะเกาะตามตัวและผิวแดงเรื่อ เธอพูดเสียงสดใสกับคุณนายบวิสเตอร์ แต่ไม่ว่าจะพยายามเพียงใดก็จะได้รับเพียงคำตอบสั้นๆ หรือไม่ก็ไม่ตอบเลย ระหว่างเวลาอาหารว่างไม่มีใครพูดอะไรกันสักคำ ความเงียบช่างหนักอึ้งและน่ารังเกียจจนลอร่าพูดอะไรไม่ออก

หลังอาหารว่างเธอได้ช่วยทำงาน หลังจากนั้นจึงเข้าไปนั่งในห้องมีดสลัวเช่นเคย ในขณะที่คุณนายบวิสเตอร์นั่งโยกเก้าอี้อยู่เฉยๆ เธอรู้สึกอยากกลับบ้านใจจะขาด

ทันทีที่คุณนายบวิสเตอร์จืดตะเกียง ลอร่าก็หยิบหนังสือเรียนมาวางที่โต๊ะ เธอกำหนดเนื้อหาที่ต้องเรียนรู้อีก่อนเข้านอน เธออยากจะเรียนให้ทันเพื่อนคนอื่นๆ ในเมือง และหวังว่าตัวเองจะคร่ำเคร่งกับการเรียนมากพอจนทำให้ลืมไปได้ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน

เธอรู้สึกว่าตัวเองเล็กจ้อยอยู่บนเก้าอี้ เพราะดูเหมือนว่ามีความเงียบคอยกดดันจากรอบด้าน คุณนายบวิสเตอร์นั่งตามลำพัง มิสเตอร์บวิสเตอร์อุ้มจอห์นที่หลับไปแล้วไว้บนตักและเหม่อมองเข้าไปยังไฟในเตาผิง นาฬิกาตีบอกเวลาหนึ่งทุ่ม สองทุ่ม สามทุ่ม ในที่สุดลอร่าก็รวบรวมความพยายามพูดบางอย่างออกมา

“ดีกมากแล้ว หนูขอตัวไปนอนก่อนนะคะ”

คุณนายบวิสเตอร์ไม่สนใจ มิสเตอร์บวิสเตอร์เหม่อมองและกล่าวว่า “ราตรีสวัสดิ์จ้ะ”

ยังไม่ทันที่ลอร่าจะรีบไปเข้านอน ท่ามกลางความมืดและหนาวเย็น คุณนายบวิสเตอร์ก็หาเรื่องทะเลาะกับมิสเตอร์บวิสเตอร์อีก ลอร่าพยายามไม่สนใจฟัง เธอยกผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปงและยกหมอนอุดหูเอาไว้แน่น กระนั้นก็ยังได้ยินอยู่ดี เธอรู้ว่าคุณนายบวิสเตอร์ตั้งใจจะให้เธอได้ยิน

คุณนายบวิสเตอร์พูดว่า เธอไม่ใช่ทาสของเด็กสาวหยิ่งยโสที่ไม่ทำอะไรนอกจากเอาแต่แต่งตัวสวยนั่งอยู่ในโรงเรียนได้ทั้งวัน และยังบอกอีกว่าถ้าหากมิสเตอร์บวิสเตอร์ไม่ยอมไล่ลอร่าออกจากบ้าน เธอจะหนีกลับไปทางตะวันออกโดยไม่บอกเขา เธอพูดพร่ำไม่ยอมหยุด ลอร่ารู้สึกแสบที่ได้ยินเสียงนั้น เพราะมันคือน้ำเสียงของคนที่มีความสุขจากการได้ทำร้ายจิตใจผู้อื่น

ลอร่าไม่รู้จะทำอย่างไร เธออยากจะกลับบ้าน แต่เธอไม่ควรแม้แต่จะคิดถึงบ้านหรือคิดจะร้องไห้ เธอต้องคิดว่าจะทำอะไรดี ไม่มีที่ให้ไปแล้ว บ้านอีกสองหลังที่ตั้งในแถบนี้เป็นเพียงกระท่อมที่สร้างลวกๆ เพื่ออำพรางมลทินที่ดิน ที่บ้าน

ครอบครัวแอริสันก็มีคนอยู่แล้วสี่คนอัดรวมกันในห้องเดียว และบ้านของน้องชายของมิสเตอร์บวิสเตอร์ก็มีสมาชิกถึงห้าคน พวกเขาคงแบ่งที่ให้ลอร่าไม่ได้อีกแล้ว

เธอคิดว่าอันที่จริงเธอไม่ได้รับกวนคุณนายบวิสเตอร์มากนัก เธอทำเตียงของตัวเองและยังช่วยงานในครัว คุณนายบวิสเตอร์บ่นเรื่องประเทศที่น่าเบื่อ บ่นเรื่องลมและความหนาวเย็น และบ่นว่าอยากกลับไปอยู่แถบตะวันออก จู่ๆ ลอร่าก็เข้าใจ “คุณนายบวิสเตอร์ไม่ได้อารมณ์เสียเพราะฉัน เธอแค่ยกเรื่องฉันมาชวนทะเลาะก็เพราะเธอแค่อยากทะเลาะ เธอเป็นคนเห็นแก่ตัว เป็นผู้หญิงใจร้าย”

มิสเตอร์บวิสเตอร์ไม่พูดอะไรสักคำ “ฉันก็ต้องทนเรื่องนี้ให้ได้ด้วย ไม่มีที่อื่นให้ไปแล้วนี่” ลอร่าคิด

เช้าวันต่อมาเธอตื่นขึ้นพร้อมกับคิดว่า “ฉันจะต้องทนเรื่องแบบนี้แค่วันละครึ่งเท่านั้น”

ยากจะบอกว่าคุณนายบวิสเตอร์ไม่พอใจเธอเรื่องอะไร เธอพยายามไม่ทำให้คุณนายบวิสเตอร์เดือดร้อนเรื่องงานและช่วยเหลือเธอทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เธอจะเอ่ยอย่างสุภาพว่า “อรุณสวัสดิ์ค่ะ” และยิ้ม แม้ว่าเธอไม่สามารถยิ้มแบบนี้ไปได้ตลอด ลอร่าไม่รู้อีก่อนเลยว่าเธอจะต้องใช้ความพยายามมากขนาดนี้

การสอนที่โรงเรียนวันที่สองน่าหวาดหวั่นเช่นเคย แต่ก็ผ่านไปได้อย่างราบรื่น แคลเรนซ์เอาแต่นั่งเหม่อแทนที่จะเรียน จนลอร่ากลัวว่าเธอต้องลงโทษเขาอีกครั้ง แต่ปรากฏว่าเขาารู้เนื้อหาอันดีแล้ว บางทีเธออาจจะไม่ต้องลำบากใจเรื่องเขา

น่าแปลกที่วันนี้เธอรู้สึกเหนื่อยมาก ตอนนี้อยู่เวลาสี่โมงเย็นแล้ว วันที่สองของโรงเรียนผ่านพ้นไป และครึ่งแรกของสัปดาห์ก็กำลังจะผ่านไปในตอนเที่ยงของวันพรุ่งนี้

ทันใดนั้นลอร่าก็สุดหายใจเฮือก แล้วหยุดอยู่บนทางเดินที่เต็มไปด้วยหิมะ เธอนึกถึงวันเสาร์และวันอาทิตย์สองวันเต็มๆ ที่เธอต้องอยู่บ้านกับคุณนายบวิสเตอร์ เธอได้ยินตัวเองพูดออกมา “โอ พ่อคะ หนูทำไม่ได้”

เสียงสะอึกสะอื้นดังขึ้น เธอรู้สึกอายที่ได้ยินเช่นนั้น ไม่มีใครอื่นได้ยิน ท้องทุ่งรอบตัวเธอว่างเปล่าขาวโพลน กว้างไกลและเงียบสงัด ใจจริงเธออยากจะอยู่ท่ามกลางความหนาวเย็นแบบนี้มากกว่ากลับเข้าไปในบ้านของคนใจร้าย หรือกลับไปยังโรงเรียนที่แสนเคร่งเครียดในวันพรุ่งนี้ แต่พระอาทิตย์กำลังจะตกแล้ว และมันจะต้องขึ้นมาใหม่ในวันพรุ่งนี้ ทุกสิ่งจะต้องดำเนินต่อไป

คืนนั้นลอร่าฝันอีกครั้งหนึ่งว่าเธอพลัดหลงอยู่ในพายุหิมะ เธอรู้จักความฝันนี้ดีเพราะเคยฝันแบบนี้มาหลายครั้ง นับตั้งแต่เคยพลัดหลงกับแครี่จริงๆ ในพายุหิมะ แต่ว่าพายุครั้งนี้รุนแรงกว่าทุกครั้ง ตอนนีหิมะที่พัดวนเป็นสายและลมกระโชกพยายามจะดึงเธอและแครี่ให้ตกลงจากโซฟาแคบๆ ลอร่าจับแครี่ไว้แน่นสุดกำลัง แต่จู่ๆ แครี่ก็หายไปแล้ว พายุได้หอบพาเธอไปแล้ว หัวใจของลอร่าหยุดเต้นด้วยความหวาดกลัว เธอไปต่อไม่ไหว ไม่มีเรี่ยวแรงเหลือเลย เธอทรุดตัวลงจมจมอยู่ในความมืด จากนั้นพอกีชีแครี่เลื่อนมาจากในเมือง เขาร้องเรียกลอร่า “วันเสาร์นี้กลับบ้านกันดีไหมเจ้าตัวน้อย” แม้